

Tóroddur & mol. Den færøske digter Tóroddur Poulsen kan slet ikke lade være med at vende vrangen uendeligt ud på sin landskabelige idyl.

Når øjnene har bidt på

AF LARS BUKDAHL

Tóroddur Poulsen: Udsyn / Útsýni. Oversat af Erik Skyum-Nielsen. 170 sider. Pris ikke oplyst. Torgard.

Når det nu ikke blev Harald Voetmann, der vandt Nordisk Råds Litteraturpris sidste år, burde det sgu have været Færøernes Tóroddur Poulsen den store, lige så overgivne som knugede digtsamling *Udsyn / Útsýni*, der er udkommet i en solid, dobbeltsproget udgave med minutøse fordanskninger ved Erik Skyum-Nielsen.

Poulsen er blevet indstillet til den nordiske pris et utal af gange, lige så mange gange ca. som sin kollega Jóanes Nielsen – jeg ved

ikke, om færøske poesielskere enten er til Poulsen eller Nielsen, men jeg er i hvert fald klart mest til Poulsen: Nielsen er i familie med vores Poulsen med fornavnet Peter, forsørent og følsomt hygsom, mens Tóroddur ikke rigtig ligner nogen i DK med sine mørkt underfundige, knopskydende ud- og indfoldninger af de mest enkle og konkrete poetiske motiver, særligt hentet fra det meget enkelt og konkret poetiske, færøske landskab, som han har et rasende ambivalent forhold til. Her er et af bogens mange – hvis de ikke alle sammen er det? – poetikalske digte, et af de mildere hjemstavns-forsvimlede, »Fangst«:

»Fiskene siger med én mund/ at havet ikke har noget navn// jeg maler videre med bogstaverne som madding/ det har de ikke noget

imod// så længe de bliver stående/ ligesom fisken sover// og vågner af sin kolde drøm/ når øjnene har bidt på.«

Poulsens melankoli er af den intrikat flerbundede og spektakulære slags, en tungsin-dig kombination af labyrint og flipperspil. Nogle gange er det, som om digteren begynder med et forsonligt udgangspunkt, men så vælter gennem digtets irgange ned i mørket, andre gange starter han dundrende depressivt ud, men arbejder sig nærmest ufrivilligt frem til om ikke et lyssyn, så genuint kønne og skønne billeder, som fx i dette digt, hvis afslutning er grum, men lysende:

»Disse fregnede nætter spejler sig ikke/ i andet end ligblege barndomsminder/ skyerne har atter syndet med hinanden/ utallige horeunger drypper ned på os/ denne rødhårede

morgen/ hvor dørene bare vil være lukkede/ og gardinerne trukket for// ørerne vil ikke høre/ hvor skoene vil gå hen/ den dyngvåde angst/ ser kolde brandbiler dele barnehjerner/ til de altid sultne evighedssøgende.«

Tóroddur Poulsen er den mest modvillige og knarvorne nationalpoet, som tænkes kan, og måske det er derfor, hans digte lyder så overbevisende af et dybt fremmed sted i rigsfællesskabet; humørsygt springer han op og falder ned på lige præcis den plet, der tilfældigvis er hans, og hvor det regner urimelig meget; endnu en mosbegroet kolbøtte af en poetik, »Blues«:

»Hører hæse/ regndråber/ fra de skyer/ jeg pakkede/ min stemme ind i/ dengang jeg ikke/ selv/ turde gå/ på vandet/ mens jeg drak en sang// der var som dette digt.«